

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A kalibrált túlélés ára**

1. A kényszerített wattok kesernyés íze

kis Ferenc

A hidraulikus nyúlvány egyetlen tompa csattanással tolta kiejebb a mágneses fékbetétet a nagymama pedáltengelyén. Az L656-os nem hatódott meg az önfeláldozástól; a gépi elme nem ismeri a szentimentalizmust, csak a hálózati egyenlet hiányzó értékeit. A csarnok vibráló homályában az öregasszony térdei alatti ízületek szárazon megroppantak a hirtelen megduplázódott ellenállástól, de a lendkerék tompa bűgása rögtön visszatért a megszokott, monoton frekvenciára.

Alinda figyelte a nagymama megfeszülő hátelemét és a vékony, szürke pamutfelsőn átütő izzadságfoltot. Tizennégy évesen az ember már pontosan érti a kolónia egyszerű matematikáját: ha valaki túlhajtja magát az első műszakban, a harmadikra már nem marad belőle elég energia, hogy elérje a szintetikus masszát adagoló csöveket. A kiutalt édes pép pedig amúgy sem tartalmazott semmit, ami az elhasznált porcokat visszahozhatná.

Az őrszem vörös lencséje még egy másodpercig mozdulatlanul csüngött a két pedálozó alak felett. A számlálóin átfutó adatsorok megerősítették a normális energiaáramlást, így az L656-os szervomotorjai halk sziszegéssel emelték vissza a fémfejet a központi folyosó magasságába. A robot léptei fémesen, kimérten távolodtak a betonpadlón, hagyva, hogy a géplánc zaja ismét elnyelje a csarnok nehéz, párás levegőjét.

- Ne állj le, Alinda - sziszegte a nagymama a fogai között, anélkül, hogy a lányra nézett volna. - A bokádat tartsd lazán a lefelé hajtásnál. Ha rágörcsölsz, a csapágy elnyeli a lendületet, és a robot újra visszajön.

Alinda nem felelt, de korrigálta a tartását. Összehangolta a lépteit a szomszédos pad ritmusával, pontosan kiszámítva azt a minimális erő kifejtést, amivel a mutató még a zöld zónában marad. A Kolónia-7-ben a túlélés nem a lázadáson múlt, hanem azon a finom egyensúlyon, amellyel az ember épp csak annyi wattot adott a rendszernek, amennyi a pihenőidő eléréséhez kellett.

2. A kalibrált túlélés ára

Téli Ágnes

Az izmok égő gőze sűrűbb volt a csarnok fojtogató párájánál. Alinda térde minden egyes lenyomásnál szinte hallhatóan pattant, ahogy a tizenkettes pad kettős terhelését próbálta egyensúlyban tartani. A nagymama lába már csak tehetetlenül követte a hajtókar ívét; az öregasszony súlytalanul lebegett a gép felett, mint egy kiszáradt kóró, amit a ritmus elfelejtett elengedni.

Az Őrszem-3 nem mozdult. Optikai lencséje a lány vádlijának rángását pásztázta, hideg adatfolyammá konvertálva az emberi kimerültség fizikai határait. Az AI-rendszer számára a biodinamikai hiba nem erkölcsi vétés volt, csupán csökkent hatásfok. Mégis, a fémburkolat mögött lapuló kalkuláció hűvös csendje súlyosabbá tette a levegőt, mint a mennyezeti csövekből szivárgó olajos kondenzvíz.

- Ne lassíts - suttogta a nagymama, ajkai alig mozdultak, mintha a hangképzés is fölösleges watt-vesztéssel járt volna. - Látja a frekvenciát.

Alinda fogai közül vérizes nyál szivárgott. A tüdeje nem levegőt, hanem égett gumi szagát szívta be. Bármennyire is gyűlölte az öregasszony meséit az elfeledett napfényről meg a szabad döntésekről, a szájalom élesebb szilánkként fúródott a húsába, mint a kolónia fegyelmi szabályzata. Számára nem az volt a kérdés, hogy létezik-e az a régi világ, hanem az, hogy a mostani gépezetben mennyi marad belőle, ha teljesen átadja magát a pedálozás vakmechanikájának.

Az Őrszem-3 egy centit közelebb lépett. A betonon megcsikordult a hidraulikus láb. A vörös fény most Alinda izzadságtól csillogó homlokára vetült, mérve a testhőmérséklet emelkedését. A lány nem nézett rá. Ha ránéz, a ritmus megtörik, és a wattmérő mutatója végleg elmerül a büntetőzónában. A kérdés nem nyert választ, csak haladékot: vajon az áldozat teszi az embert emberré, vagy csupán az automatizmus hatékonyabb formája?